

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/44/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6219202493
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6219202493.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a členov senátu Mgr. Martina Štubniaka a JUDr. Janky Boroškovej, v právnej veci žalobcu Slovenská republika, za ktorú konajú Lesy Slovenskej republiky, štátny podnik, so sídlom Námestie SNP 8, Banská Bystrica, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou Timoranská & Štofková, s.r.o., so sídlom Podzámska 32, Nové Zámky, proti žalovanej Ing. J. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX D. XXX, právne zastúpená advokátskou kanceláriou VICTORIA, s.r.o., so sídlom Stránska 3155/7, Banská Bystrica, o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 13C/9/2019 - 181 zo dňa 28. decembra 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Veľký Krtíš (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“ resp. „prvoinštančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom určil, že žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území Vinica, Obec Vinica, Okres Veľký Krtíš vedené Okresným úradom Veľký Krtíš, katastrálnym odborom na LV č. XXXX, ako pozemok registra E KN a to parcela č. XXXX, lesný pozemok o výmere 268.963 m², parcela č. XXXX/X, lesný pozemok o výmere 55.588 m², parcela č. XXXX/X, lesný pozemok o výmere 319 m², parcela č. XXXX, o výmere 453.651 m² (I. výrok). Zároveň žalobcovi priznal náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100% (II. výrok).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že je výlučným vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území Vinica evidovaných na LV č. 4444 ako pozemok registra E KN a to a to parcela č. XXXX, lesný pozemok o výmere 268.963 m², parcela č. XXXX/X, lesný pozemok o výmere 55.588 m², parcela č. XXXX/X, lesný pozemok o výmere 319 m², parcela č. XXXX, o výmere 453.651 m² (ďalej len „nehnuteľnosti“), a zároveň žiadal priznať aj nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

3. Aplikujúc ustanovenia § 137 písm. c) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a § 6 ods. 1, § 17 zákona č. 142/1947 Sb. a § 13 náhradového zákona, § 566 zákona č. 141/1950 Sb. (ďalej len „SOZ“) a vykonaným dokazovaním dospel k záveru o dôvodnosti podanej žaloby.

4. Prvoinštančný súd mal za to, že žalobca má vo veci naliehavý právny záujem v zmysle § 137 písm. c) CSP, pretože bez takéhoto určenia je ohrozené jeho práva, pričom zmyslom určovacej žaloby je vnieť istotu do neistých právnych vzťahov. Pri rozhodovaní vychádzal z toho, že po účinnosti predpisov o

revízií prvej pozemkovej reforme (zákon č. 142/1947 Sb.) a novelizácii náhradového zákona, stačilo k prechodu vlastníckeho práva u nehnuteľností u ktorých bola vyznačená poznámka zamýšľaného prevzatia, faktické prevzatie štátom, prípadne prídelcom po uplynutí výpovednej doby z hospodárenia na zabranej pôde. K prechodu vlastníckeho práva prevzatím sa nevyžadovalo vykonanie zápisu do pozemkovej knihy, ani vyhotovenie vkladovej listiny. Podľa názoru okresného súdu aj napriek tomu, že žalobca nepredložil výmer Ministerstva земеделства zo dňa 01.04 1948 č.j. 887/1948-IX/R-Z, z predložených listín a dokladov bolo preukázané, že Lesy SR v zastúpení štátu predmetné nehnuteľnosti fakticky prevzali (ako to vyplýva zo zápisnice zo dňa 02.10.1948), na základe čoho v zmysle citovaných ustanovení zákonov nehnuteľnosti prešli do vlastníctva štátu. Záverom súd prvej inštancie poukázal na to, že boli splnené aj podmienky pre vydržanie predmetných nehnuteľností. V konaní považoval za nesporné, že štát - zastúpený Lesmi SR predmetné nehnuteľnosti užíva a obhospodaruje od roku 1948. K prerušeniu držby došlo až zápisom vlastníctva k nehnuteľnostiam v prospech žalovanej. Poukázal na to, že od 01. 10. 1948 začala plynúť 32 ročná vydržacia lehota, pričom následne v spojení s ustanovením § 566 ods. 1, 2 SOZ bola vydržacia doba skrátená na 10 rokov, ktorá začala plynúť od 01.01.1951 a najneskôr uplynula 01. 01. 1961.

5. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 2 CSP a tieto priznal v rozsahu 100% žalobcovi, ktorý mal plný úspech vo veci samej.

6. Proti rozsudku sa odvolala žalovaná, a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Žiadala napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súd prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a priznanie náhrady trov odvolacieho konania. Mala za to, že prvoinštančný súd nesprávne vyhodnotil právnu úpravu prechodu vlastníckeho práva na štát. Bola toho názoru, že v danom prípade nebolo možné, aby prechod na štát bol realizovaný na základe odovzdania a užívania vlastníctva. Taktiež namietala nesprávne vyhodnotenie navrhovaných právnych záverov prijatých Európskym súdom pre ľudské práva, že právo patrí bdelým. Vytýkala súdu prvej inštancie, že nevyhodnotil nadobudnutie sporných nehnuteľností zo strany žalovanej v dobrej viere, pričom v tomto smere poukázala na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 151/2016 a tiež na tú skutočnosť, že v katastri nehnuteľností bol pred žalovanou zapísaný vlastníak a bola v tento zápis dôvera.

7. Žalobca sa vo vyjadrení k odvolaniu stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie, vrátane odôvodnenia napadnutého rozsudku a tento považoval za vecne správny. Žiadal potvrdiť rozsudok okresného súdu a priznať náhradu trov odvolacieho konania. Mal za to, že žalovaná neuviedla žiaden relevantný právny dôvod, ktorý by právny záver súdu o prechode vlastníckeho práva spochybnil. Rovnako neuviedla, ktoré podmienky zákona na prevod vlastníctva na štát neboli splnené. Poukázal na to, že nehnuteľnosti užíval nepretržite od roku 1948 až doposiaľ. Bol toho názoru, že žalovaná v konaní pred prvoinštančným súdom netvrdila a ani neprodukovala žiadne dôkazy na preukázanie svojej dobrej viery.

8. V rámci odvolacej repliky žalovaná zotrvala na svojom odvolacom návrhu. Uviedla, že právne závery o prechode vlastníctva v zmysle zákona č. 142/1947 Sb. sú v rozpore s princípom právnej istoty vyplývajúcej z CSP. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodnutí nezohľadnil právne závery, ktoré vyplývajú z nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 294/2012 zo dňa 07.02.2013 týkajúceho sa okrem iného aj výkladu ustanovení zákona č. 142/1947 Sb.. Nesúhlasila s tvrdeniami žalobcu o tom, že doposiaľ neuvádzala a ani neprodukovala žiadne dôkazy o svojej dobrej viere. Uviedla, že v rámci konania na súde prvej inštancie poukazovala na to, že nehnuteľnosti nadobudla na základe kúpnej zmluvy uzavretej s D. C., ktorý tieto nehnuteľnosti nadobudol na základe uznesenia o dedičstve, keďže jeho právny predchodca - O.. R. C., bol zapísaný ako vlastníak nehnuteľností na základe ROEP. V tomto smere poukázala opätovne na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 151/2016. Rovnako bola toho názoru, že nemohli byť u žalobcu splnené predpoklady na vydržanie vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam, nakoľko uňho absentovala dobrá viera nadobudnutia vlastníctva a nepretržitá 10 ročná držba nehnuteľností s úmyslom nakladať s nimi ako vlastnými. Poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12Co/43/2016 zo dňa 27. 04. 2017.

9. V odvolacej duplike žalobca zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach ako aj na svojom odvolacom návrhu. Vo vzťahu k tvrdeniu žalovanej o dobrej viere poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 50/2010, ktoré je založené na opačnom právnom závere, a to práve na nemožnosti platného nadobudnutia vlastníckeho práva od nevlastníka. Podľa názoru žalobcu ani z nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 151/2016, na ktoré poukazuje žalovaná,

nevyplýva bezhraničná ochrana práv nadobudnutých od nevlastníka v dobrej viere. Mal za to, že princíp dobrej viery nemôže platiť bezhranične.

10. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 379, 380 ods. 1, 2 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 (a contrario) CSP rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

11. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

12. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

13. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je správne a odvolací súd sa s ním stotožňuje v celom rozsahu. Okresný súd na základe vykonaného dokazovania ustálil skutkový stav veci, na ktorý správne aplikoval príslušné právne normy, ktoré aj správne vyložil. Rovnako, ani s ohľadom na námietky vznesené žalovanou v odvolacom konaní nemožno dospieť k inému záveru, než k akému dospel okresný súd. V odvolaní žalovaná neuviedla žiadne také skutočnosti, ktoré by boli významné a odôvodňovali iné, resp. také rozhodnutie, akého sa žalovaná domáhala.

14. Predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie správnosti záverov prvoinštančného súdu, ktorým určil, že žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľností a to v rozsahu odvolacích dôvodov uvedených žalovanou v podanom odvolaní.

15. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v zmysle zákona č. 142/1947 Sb. došlo k prechodu vlastníctva nehnuteľností na štát dňa 01. 10. 1948, uplynutím doby - prevzatím nehnuteľnosti bez zápisu vlastníckeho práva. Rovnako mal za to, že na strane žalobcu boli splnené aj podmienky vydržania vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a to najneskôr ku dňu 01.01.1961. Žalovaná bola toho názoru, že okresný súd nesprávne vyhodnotil právnu úpravu prechodu vlastníckeho práva na štát.

16. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná mala nadobudnúť predmetné nehnuteľnosti na základe kúpnej zmluvy, ktorú uzatvorila ako kupujúca s predávajúcim D. C., pričom tento ich mal nadobudnúť v dedičskom konaní po svojom právnom predchodcovi O.. R.ovi E., ktorý zomrel dňa XX. XX. XXXX. Vklad vlastníckeho práva v prospech žalovanej bol povolený príslušným okresným úradom katastrálnym odborom v konaní pod sp. zn. V-XXX/XXXX dňa 19. 03. 2019.

17. Podľa názoru odvolacieho súdu vlastnícke právo žalovanej bolo v konaní spochybnené a teda zásada hodnovernosti (materiálne publicity) zápisov katastra v zmysle § 70 katastrálneho zákona, bola v konaní spochybnená, pričom práve naopak bolo preukázane vlastníctvo k nehnuteľnostiam v prospech žalobcu. V tomto smere odvolací súd poukazuje na výpisy z protokolov o schôdzi výboru Sporiteľne v Litomyšli (č.l. 11 až 13 spisu), ktorých opis bol úrade overený. Z obsahu týchto zápisníc vyplýva, že výbor Sporiteľne v Litomyšli (ako hypotekárny veriteľ) sa zaoberal otázkou kúpy lesných revírov, veľkostatku, píly a parketárne nachádzajúcich sa na Slovensku, ktorých vlastníkom bol O.. R. C.. Predaj týchto nehnuteľností sa mal uskutočniť dňa 17. 12. 1936 v rámci súdnej dražby, pričom ich predaj bol naviazaný na podmienku Ministerstva hospodárstva (zemědělství) podľa ktorej predaj lesných revírov a veľkostatku bol spojený s predajom parketárne. Zo zápisnice zo dňa 19. 02. 1937 (č.l. 13 spisu) je zrejmé, že dňa 17. 12. 1936 došlo k vydraženiu nehnuteľností vo vlastníctve O.. R. a C. a v prospech Sporiteľne a to za najnižšie podanie, pričom vydražené nehnuteľnosti boli prevzaté a vyúčtované pre penzijný fond. Napriek tomu, že v predmetných protokoloch nie sú špecifikované nehnuteľnosti, ktoré mali byť predmetom dražby, je však na druhej strane evidentné, že predmetom boli všetky nehnuteľnosti vo vlastníctve O.. R. a C. a ako dlžníka, ktoré sa nachádzali na území Slovenska v katastrálnych územiach Čelovce, Nekyje, Plášťovce a Širákovce. Uvedená skutočnosť je potvrdená tým, že predmetné nehnuteľnosti boli predmetom dražby ako celok, keďže ich nebolo možné vydražiť samostatne bez parketárne, čo bolo podmienkou súdnej dražby. Je pravdou, že uvedené listinné dôkazy nezakladajú vznik vlastníckeho práva, avšak potvrdzujú skutkové tvrdenia žalobcu o tom, že O.. R. C. už v roku 1936 nebol vlastníkom nehnuteľností, ktoré do vykonania súdnej dražby vlastnil. Novým vlastníkom sa tak stala Sporiteľňa v Litomyšli. Uvedená skutočnosť následne vyplýva aj zo zápisnice

spísanej dňa 25. 08. 1948 (č. I. 14-15 spisu), ktorou bolo začaté komisionálne konanie vo veci určenia prídeltu k nehnuteľnostiam z penzijného majetku Sporiteľne v Litomyšli ako vlastníka nachádzajúcich sa okrem iného aj v katastrálnom území Nekyje (t. č. Vinice). Z uvedenej zápisnice je zrejmé, že lesné pozemky vo vlastníctve Sporiteľne v Litomyšli nachádzajúce sa v katastrálnom území Nekyje boli pridelené do správy Štátnych lesov. V neposlednom rade odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie poukazuje na zápisnicu zo dňa 02. 10. 1948 (č. I. 16 až 19 spisu), predmetom ktorej bolo prevzatie lesného majetku nachádzajúceho sa v katastrálnom území Čelovce, Čabrad', Vrbovok, Plášťovce, Nekyje a Širákov od vlastníka v zmysle zákona č. 142/1947 Sb. a ich odovzdanie prídelcom. Z obsahu zápisnice vyplýva, že za vlastníka boli prítomní riaditeľ Sporiteľne v Litomyšli jeho námestník a dvaja členovia správy Sporiteľne. Za prídelcu bol prítomný podnik štátne lesy. K prevzatiu nehnuteľností došlo bez výpovede a to na základe dohody s vlastníkom ku dňu 01. 10. 1948, pričom predmetom prevzatia bol všetok lesný a poľnohospodársky majetok vlastníka (Sporiteľne v Litomyšli a nie O.. R.a C.a), ktorého súpis tvoril osobitnú prílohu č. 1 zápisnice. Z prílohy č. 1 vyplýva, že predmetom prevzatia boli aj nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území Nekyje (t. č. Vinice) a to parcela č. XXXX, les o výmere 46,0455 ha, parcela č. XXXX, les o výmere 26,8260 ha, parcela č. XXXX/X, les o výmere 5,5662 ha a parcela č. XXXX/X, les o výmere 0,0320 ha. Citované nehnuteľnosti sú totožné so spornými nehnuteľnosťami, ktoré sú v súčasnosti zapísané na LV č. F.katastrálne územie Vinica a to vo výlučnom vlastníctve žalovanej. Napriek tomu, že predmetné listinné dôkazy nezakladajú vznik vlastníckeho práva, avšak vo svojej vzájomnej súvislosti preukazujú, že O.. R. C. nebol ich vlastníkom v čase svojej smrti, a preto sporné nehnuteľnosti nemohli byť predmetom dedičstva a následne ďalšieho prevodu - prostredníctvom kúpnej zmluvy na základe ktorej ich mala nadobudnúť do svojho výlučného vlastníctva práve žalovaná. Je teda zrejmé, že v roku 1936 došlo k vydraženiu nehnuteľností Sporiteľnou v Litomyšli, ktorá ich následne v roku 1948 (už po smrti O.. R.a C.a - zomrel 30. 01. 1948) v zmysle zákona č. 142/1947 Sb. odovzdala preberajúcemu, ktorým boli Štátne lesy a teda vlastníkom sa stal štát. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na to, že do 01. 01. 1951 (do účinnosti tzv. Stredného občianskeho zákonníka), teda aj v čase, kedy došlo k prevzatiu nehnuteľností zo strany štátnych lesov, sa vlastníctvo nehnuteľností zapisovalo do pozemkovej knihy. Právny poriadok, ktorý bol účinný v tom čase, poznal dva druhy pozemkovoknižných zápisov, a to vkladom (intabulácia) alebo záznamom (prenotácia). Vklad do pozemkovej knihy mal konštitutívny - právotvorný význam a účinok; vkladom totiž právo vznikalo alebo zanikalo. Vklad, ktorým právo zapísané v pozemkovej knihe zanikalo, sa nazýval výmaz. Vlastníkom nehnuteľnosti zapísanej do pozemkovej knihy mohol byť spravidla len ten, kto bol v pozemkovej knihe ako vlastník zapísaný. Z tohto všeobecného pravidla však existovali aj výnimky a to pri vydržaní, dedení, dražbe a nadobudnutí nehnuteľností aktom štátu. Z uvedeného je zrejmé, že v pozemkovej knihe tak nemusela byť zapísaná ako vlastník nehnuteľností Sporiteľňa v Litomyšli, ktorá tieto nehnuteľnosti nadobudla v súdnej dražbe v roku 1936. Následne ani štát v roku 1948 nemusel byť rovnako zapísaný ako ich vlastník, keďže ich nadobudol v zmysle vyššie citovaného zákona. Následne pri obnove zničenej pozemkovej knihy bol nesprávne zapísaný ako vlastník nehnuteľností O.. R. C.. V tomto smere odvolací súd poukazuje aj na právnu zásadu, podľa ktorej nikto nemôže previesť na iného viac práv, ako sám má (lat. nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet), t.j. nemôže platne previesť vlastnícke právo k nehnuteľnosti na inú osobu ten, kto je na základe absolútne neplatného právneho úkonu vedený v katastri nehnuteľností ako vlastník nehnuteľností. V danom prípade S. C. nemohol nadobudnúť v dedičskom konaní nehnuteľnosti po svojom predchodcovi - poručiteľovi O.. R.ovi C.ovi, nakoľko tento ku dňu svojej smrti nebol ich vlastníkom, a preto tieto nehnuteľnosti nemohli byť ani predmetom ďalšieho scudzovacieho úkonu - kúpnej zmluvy, na základe ktorej ich mala nadobudnúť do svojho výlučného vlastníctva práve žalovaná. Na uvedenom závere nemohlo zmeniť nič ani to, že nehnuteľnosti boli predmetom schváleného ROEP, nakoľko zostavením registra obnovenej evidencie pozemkov v zmysle zákona č. 180/1995 Z. z. sa vlastníctvo nenadobúdalo, len sa zisťovali dostupné údaje o právnych vzťahoch k pozemkom, pričom v danom prípade boli dostupnými údajmi nesprávne údaje o zápise O.. R.a C.a ako vlastníka.

18. Rovnako súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalobca nerušene a dobromyseľne užíval a obhospodaroval sporné nehnuteľnosti od roku 1948, pričom jeho držba bola nerušená a to až do okamihu zápisu žalovanej ako vlastníčky. Na strane žalobcu tak boli splnené zákonné podmienky vydržania, pričom k vydržaniu v zmysle § 566 ods. 1, 2 SOZ uplynutím 10 ročnej vydržacej doby plynúcej od 01. 01. 1951 a ktorá uplynula najneskôr dňa 01. 01. 1961. K vyhodnoteniu rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Bosits v. Slovenská republika odvolací súd poukazuje na to, že ESLP dospel v posudzovanom prípade k záveru, že v predmetnej veci došlo k porušeniu princípu stability súdnych rozhodnutí, ktorý je vyjadrený ich právoplatnosťou, čo vyplýva z princípu právnej istoty

a zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí ako jedného zo základných princípov právneho štát. Z uvedeného dôvodu tak nemôže ísť o generálny princíp, nakoľko ESLP sa zaoberal porušením princípu právnej istoty v tom ktorom konkrétnom prípade, pričom nie v každom prípade dochádza automaticky k porušeniu tohto princípu, čo závisí od konkrétosti tej ktorej veci.

19. Námietku žalovanej týkajúcu sa neskúmania nadobudnutia nehnuteľností z jej strany v dobre viere vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. Odvolací súd poukazuje na to, že dobrá viera nadobúdateľa o tom, že nehnuteľnú vec nadobúda od vlastníka, má vplyv na nadobudnutie vlastníckeho práva, len v tej situácii, ak zákon v taxatívne vymedzených prípadoch nadobudnutie vlastníckeho práva s poukazom na dobrú vieru ich nadobúdateľa výslovne upravuje. V iných prípadoch právna úprava de lege lata nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka s poukazom na dobrú vieru nadobúdateľa neumožňuje. Rovnako treba mať na pamäti, že ustanoveniu § 70 ods. 1 katastrálny zákon, ktoré upravuje hodnovernosť údajov katastra, nezodpovedá výklad, podľa ktorého už len sama evidencia vlastníctva nehnuteľnosti v katastri nehnuteľnosti zakladá dobrú vieru evidovaného vlastníka v to, že je vlastníkom (k tomu pozri uznesenie prijaté veľkým senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1VObdo/2/2020 zo dňa 27. 04. 2021; v predmetnom rozhodnutí sa najvyšší súd zaoberá aj prijatým záverom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 151/2016). V danom prípade zákon pri nadobudnutí vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam žalovanou na základe kúpnej zmluvy dobrú vieru neupravoval. V tomto smere odvolací súd chce poukázať aj na tú skutočnosť, že samotná žalovaná uviedla, že spolu s manželom podnikajú v drevospracujúcom priemysle (č. I. 155 spisu - zápisnica z pojednávania zo dňa 26. 11. 2020). Z uvedeného je tak zrejmé, že žalovaná nakoľko podniká v predmetnom okruhu, tak má vedomosť o právnej úprave obhospodarovania a nakladania s lesnými pozemkami a teda jej nebránilo nič v tom, aby si pred uzavretím kúpnej zmluvy overila resp. zistila, kto obhospodaruje sporné nehnuteľnosti. Rovnako neušlo pozornosti odvolaciemu súdu ani to, že dedičské konanie po O.. R.ovi C.ovi, ktorý bol nesprávne zapísaný ako vlastníkom nehnuteľností inicioval jej právny zástupca, pričom po skončení dedičského konania následne došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy, predmetom ktorej boli sporné nehnuteľnosti, a teda bola vyvíjaná iniciatíva tieto nehnuteľnosti zo strany žalovanej získať a využiť na účel svojej vlastnej podnikateľskej činnosti. Až následne po zápise žalovanej ako vlastníčky sporných nehnuteľností, žalobca učinil kroky smerujúce ku zosúladieniu skutkového a právneho stavu a podal predmetnú žalobu, keďže doposiaľ nemal vedomosť o tom koho má žalovať, keďže v evidencii nehnuteľností bol nesprávne zapísaný ako vlastníkom zosnulý O.. R. C., a zosúladienie skutkového a právneho stavu mohol dosiahnuť len určovacou žalobou.

20. S ohľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1, 2, potvrdil.

21. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ust. § 396 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, keď v odvolacom konaní bol v celom rozsahu úspešný žalobca (odvolanie žalovanej nebolo dôvodné), a preto mu odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

a) ktorému súdu je určené,

b) kto ho robí,

c) ktorej veci sa týka,

d) čo sa ním sleduje a

e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.